

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Voor *Mijn weekblad* zou ik alle adressen beschrijven waar ik ooit gewoond heb. Na min korte avontuur in Leeuwarden was mijn volgende standplaats Arnhem., waar de leerling een echte journalist werd.

De Geitenkamp in 1946 toen er nog nauwelijks auto's reddden.

Journalist in Arnhem

Maandenlang zat ik, na mijn vlucht uit Leeuwarden, voor straf op het archief, knipsels plakken, de ganse dag knipsels plakken. Ook dat heb ik gedurende de rest van die stralende zomer over me heen laten gaan, maar toen vroeg ik toch audiëntie aan bij de heer Voskuil. Die deelde mij laconiek mee dat ik me dan maar de volgende dag in Arnhem moest melden want daar was ook nog een vacature voor een leerling.

Het was intussen winter geworden. Daar stond ik dus eenzaam en verloren met m'n koffertje op het stukgeschoten station van Arnhem. Gelukkig werd ik opgevangen door behulpzame mensen, die me een kamer bezorgden bij partijgenoten in de buitenwijk Geitenkamp (anderhalf uur lopen naar het centrum). Toch werd mijn periode in Arnhem een heerlijke tijd onder de losse leiding van W.H.C. Klein. Met Pierre Jansen, Paul Bresser en

Jan Meijer vormden we een clubje jonge honden, dat er overigens wel in slaagde van *Het Vrije Volk* de grootste krant van Arnhem te maken. Mijn collega's waren kleurrijke figuren. Paul Bresser vertelde graag en uitvoerig over zijn avonturen tijdens de oorlog.

Bij mijn collega's schijn ik in die tijd vooral de indruk te hebben gevestigd dat ik voortdurend bezwaar maakte, want na mijn vertrek schreven ze mij "dat we de stoere, bezwaren koesterende figuur achter het bureau in het hoekje bij de radio wel eens missen" (Jan Meijer) en "toch missen we den Zaankanter die zulke heerlijke gloeiende opmerkingen in ons koude zielen kon werpen en die zo fijn bezwaar kon maken tegen bezwaarlijkheden" (Pierre Jansen).

Verkeerd begrepen woorden

Deze maand is bij uitgeverij Aspekt mijn boek *De geheimen van Melis Stoke* verschenen onder mijn pseudoniem Theo Arosius. Ik behandel daarin de vele fouten die onze boekjes over de vaderlandse geschiedenis ontsieren. Sommige van die fouten ontstaan doordat men de woorden van vroeger niet echt begrijpt. Woorden veranderen in de loop van de tijd van betekenis. Het nadeel daarvan is dat we uit de verhalen van de historie niet meer goed begrijpen wat er werkelijk gebeurd is.. Bij mijn bestudering van de middeleeuwen heeft mij dat euvel herhaaldelijk getroffen. Als men al die middeleeuwse woorden en begrippen vervangt door hun moderne opvolgers worden veel handelingen meteen veel begrijpelijker. Zo heeft men graaf Floris V beschuldigd van verraad toen hij zich wendde tot de Franse koning. In feite betrof dit niet een politieke maar een financiële transactie. Het ging hem om een lening om zijn schulden te kunnen betalen. Dergelijke transacties kwamen vaker voor in de dertiende eeuw. Je begrijpt ze beter als je vertaalt: Vazal = hypotheekgever, dus iemand die geld krijgt in ruil voor een hypotheek op zijn bezit. De tijd van de feodaliteit was echt voorbij, maar de woorden ervan bleef men gebruiken.